

Hristos și Biserica Lui în cuvântul profetic de Ewald Frank

Scopul acestei lucrări este de a vă atrage atenția asupra lui Hristos și a Bisericii Sale în cuvântul profetic. De la începutul istoriei omenirii, bărbații lui Dumnezeu au consemnat faptele sfinte ale Celui Atotputernic. Ei au depus mărturie despre ceea ce au văzut, au auzit și au trăit. Asemenea martori au existat în Vechiul și în Noul Testament.

Noi mai trăim încă în zilele Bibliei și mai avem acces la lucrurile pe care le face Domnul. Dumnezeu nu este mort, așa cum presupun unii.

Am predicat în peste 100 de țări din toată lumea și am fost invitat să vorbesc în diferite biserici anglicane, luterane, metodiste, baptiste, adunări pentecostale și altele. Orice slujitor sincer al lui Dumnezeu nu ține seama de barierele ridicate de oameni. El știe că Dumnezeu Își are copiii pretutindeni. Predicatorii și adunările au fost copleșiți atunci când le-a fost expus planul de mântuire și când le-a fost prezentat Cuvântul în lumina împlinirii profeției biblice.

Lucrătorii din diferite orientări denominaționale din lumea întreagă recunosc și mărturisesc că William Branham a fost folosit într-un mod inegalabil în această generație. Unii încearcă să minimalizeze slujba lui, cu intenția de a submina influența pe care i-a dat-o Dumnezeu asupra oamenilor. Ei nu pot nega că el a fost un proroc puternic, și totuși ei avertizează asupra învățăturilor sale biblice. Acest lucru n-are sens. Din același izvor nu poate ieși apă dulce și apă amară.

Un proroc este un văzător, care are descoperirea dumnezeiască a Cuvântului și este rânduit de la naștere pentru un scop anume (Ieremia 1.5).

Predicile inspirate ale acestui om smerit trimis de Dumnezeu aruncă o lumină proaspătă asupra Cuvântului. Veți fi surprinși de informația duhovnicească actuală conținută în aceste predici. Desigur că unii vor găsi lucruri greu de înțeles, dar aceasta s-a întâmplat chiar și în zilele apostolilor (2 Petru 3.16).

Cei neștiutori și nestatornici au interpretat greșit unele lucruri, spre propria lor pierzare. De aceea este necesar să rânduim toate învățăturile cu sfintele Scripturi și să facem din Biblie absolutul nostru.

Vă rog citiți această broșură într-un duh de rugăciune. Fie ca lucrurile conținute în aceasta să vă facă să primiți o înțelegere mai bună a întregului plan de mântuire. Fie ca să-L iubiți pe Domnul mai mult ca oricând. **Nu judecați după ceea ce fac sau spun oamenii! Fiți conștienți de seriozitatea deciziei dvs. Fiți siguri că este cea corectă.**

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din plin!

Autorul

Hristos și Biserica Lui în cuvântul profetic

Timpul pe care îl trăim este într-adevăr crucial în istoria omenirii. S-au făcut noi descoperiri în toate domeniile. Progrese enorme au făcut ca ceea ce era de neimaginat, să devină real. Nimic nu mai pare imposibil. Această generație a fost martora trecerii de la căruța cu cai la epoca spațială. Toți încearcă să fie în pas cu vremea. Marea întrebare care se pune este: suntem noi „la zi” cu lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu? Care este progresul nostru duhovnicesc? Am mers noi în pas cu mișcarea Duhului Sfânt acum, când Domnul este pe cale să ne ia în slavă?

Poate că ești un creștin - recunoscător pentru ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut. Poate chiar privești înainte anticipând ceea ce va face El în viitor. Dar întrebarea vitală este: înțelegi tu acțiunea Duhului Sfânt **acum**, când El conduce Mireasa lui Hristos spre desăvârșire?

Biserica lui Hristos a fost întemeiată în ziua Cincizecimii, când Dumnezeu Însuși a stabilit modelul pentru adevărata creștinătate de-a lungul întregii dispensații a neamurilor. El nu va recunoaște decât Cuvântul Său. Fiecare individ, fiecare comunitate trebuie să-și compare învățătura, credința fundamentală și trăirile cu învățăturile bisericii primare. Fiecare credincios a avut o trăire supranaturală cu Hristos și a fost așezat în Biserică prin Duhul Sfânt ca fiu și fiică a lui Dumnezeu.

Este trist s-o spunem, dar cu toate că Biserica a avut un început atât de glorios, firea pământească s-a strecurat treptat pe tărâmul celor răscumpărați. Oamenii au devenit căldicei și formali și au început să dea mai departe ca învățătura propriile lor crezuri și doctrine legaliste. Odată cu trecerea timpului s-a instalat tot mai mult indiferența și majoritatea creștinătății a început să se depărteze de calea luminii și s-a prăbușit în întunericul duhovnicesc. Dar Domnul veghează asupra alor Săi. El a trimis câte un mesager în fiecare dintre cele șapte epoci ale Bisericii, pentru a reaprinde focul lui Dumnezeu. O grupare minoritară s-a ținut întotdeauna strâns de credința părinților apostolici. Marele Duh Sfânt lucra în mijlocul lor și-i călăuzea în cuvântul făgăduit pentru timpul respectiv. „*Și noi, fraților, ca și Isaac, suntem copii ai făgăduinței*” (Galateni 4.28). Copiii făgăduinței primesc cuvântul făgăduinței și sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt făgăduit (Efeseni 1.13).

În vremurile trecute, trezirile care au străbătut națiunile au fost vremuri de înviore de la Domnul, în care El a atras atenția copiilor Săi la împlinirea cuvântului făgăduit. Credința lui Avraam și a seminței lui s-a odihnit întotdeauna pe făgăduințele date de Dumnezeu.

Dumnezeu i-a condus întotdeauna cu îndurare pe ai Săi și le-a călăuzit pașii. Chiar și în timpul Evului Mediu ei au fost în stare să îndure persecuții și torturi sălbatice, pentru că Dumnezeu era cu ei. Cu recunoștință în inimă putem privi la vremea Reformei și la trezirile care au urmat, prin care Dumnezeu i-a condus pe ai Săi pas cu pas, din claritate în claritate. Totuși noi nu ne putem opri la niciuna dintre cercetările din trecut pe care le-a făcut Dumnezeu, din care au luat naștere numeroase denominațiuni. Duhul lui Dumnezeu nu rămâne niciodată în limitele unei organizații; El merge mai departe și-și descoperă puterea printre toți cei cu adevărat credincioși până ce ei sunt modelați după chipul binecuvântat al Domnului Isus Hristos. În curând El se va întoarce pentru o Mireasă a Cuvântului fără pată sau zbârcitură.

La începutul secolului XX a avut loc o revărsare puternică a Duhului Sfânt. Darurile Duhului au fost restituite copiilor lui Dumnezeu. Pe întreg pământul oamenii au trăit o vreme de înviore venită de Sus. Cei mai în vârstă din multe țări pot mărturisi despre această puternică cercetare din partea Celui Atotputernic. Dar El nu i-a părăsit pe ai Săi după aceasta. Mulți sunt încă o mărturie vie a puternicei treziri duhovnicești care a urmat după cel de-al doilea război mondial, în care mulți au fost mântuiți și vindecați. În marea Sa îndurare și dragoste, El i-a asaltat pe copiii Săi prin Duhul Lui cel Sfânt, pentru a le atrage atenția spre cuvântul făgăduit pentru vremea noastră. Conform Cuvântului Său, El a făgăduit să clarifice detaliile planului Său veșnic și să descopere marile taine ale Scripturii ascunse de-a lungul veacurilor.

Această ultimă mișcare a început din însărcinarea directă pe care Dumnezeul Atotputernic i-a dat-o lui William Branham în mai 1946. Slujba sa unică și remarcabilă prin care mii de oameni au fost mântuiți și vindecați a avut un impact puternic asupra maselor de oameni. Domnul însuși a confirmat evanghelia înaintea ochilor a sute și mii de oameni din toată lumea. Cu toate acestea, când au fost predicate adevăratele învățături biblice, oamenii nu le-au primit. S-a dovedit că ei veneau doar pentru pâine și pești. Grupul adevăraților urmași ai lui Hristos s-a micșorat din nou și numai o minoritate a primit slujba profetică în totalitatea ei, recunoscând timpul în care trăiesc și mesajul pentru acest timp – ei sunt gata să-L urmeze pe Domnul oriunde-i călăuzește El.

Din vremea apostolilor Cuvântul lui Dumnezeu n-a mai fost predicat în plinătatea Sa, cum a fost vestit acum, în această trezire a așezării din nou. Isus Hristos Și-a manifestat puterea și s-a dovedit pe Sine ca fiind același ieri și azi și în veci, în adevăratul sens al Cuvântului. Cei dintre noi care am avut prilejul să trăim în această ultimă epocă a Bisericii, am văzut lumina și am fost scoși din întunericul duhovnicesc. Mireasa Cuvântului, aleșii lui Dumnezeu, se întorc la învățăturile biblice originale sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Noi am ajuns cu adevărat zilele din urmă ale reșezării complete a Bisericii Dumnezeului celui viu după cum a fost făgăduit în Ioel 2.25: „...*vă voi răsplăti* [restitui – n.tr.] *astfel anii...*” Fapte 3.21 afirmă deslușit că cerul trebuie să-L primească pe Hristos „*până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.*” Isus Hristos se va întoarce pentru o Mireasă complet reșezată în conformitate cu Cuvântul Lui.

De câte ori a trimis Dumnezeu o trezire duhovnicească, poporul Său a luat seama la chemarea divină și s-a separat de orice necredință, indiferență și formalism. Ei au pășit mai departe așa cum i-a călăuzit Duhul Sfânt.

Nicicând în istorie activitățile evanghelistice și religioase nu s-au desfășurat la o scară așa de mare ca în zilele noastre. Dar de asemenea, niciodată nu a fost atât de dificil să-ți găsești adevăratul drum, căci adevărul și falsul sunt atât de apropiate în aceste zile din urmă. Isus a spus în Matei 24.24 că vremurile din urmă vor fi atât de înșelătoare încât dacă ar fi cu puțință și cei aleși ar fi înșelați. Dar, slavă Domnului, că nu este cu puțință!

Auzim astăzi vorbindu-se așa mult despre Hristos și Biserică, dar unde se găsește El în felul în care ni-L prezintă Biblia? Unde este Biserica, așa cum o descrie Scriptura? Fiecare confesiune creștină se pretinde „Biserica”. Nu sunt atribuite toate activitățile religioase Numelui lui Isus Hristos? Fiecare se pretinde corect, dar simpla pretenție nu justifică pe nimeni. Înaintea lui Dumnezeu există o singură Biserică adevărată – locuința Celui Preaînalt, „*casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.*” Este numai „*un singur Domn, o singură credință, un singur botez*” (Efeseni 4.5). Toate mădularele Trupului lui Isus Hristos sunt unite unele cu altele și cu EL (1 Corinteni 12.12).

Noi toți trebuie să ne abținem de la orice tâlcuire personală și să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească pentru Sine. Tainele ascunse se descoperă și sunt aduse la lumină în zilele noastre prin slujba profetică. Ne dăm seama că venirea Domnului Isus Hristos este foarte aproape și nu ne putem permite să dăm ascultare mulțimii glasurilor din jurul nostru. Noi trebuie să auzim și să ne supunem chemării glasului Bunului Păstor, care-Și cheamă oile ca să-L urmeze. „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Matei 4.4) – nu numai cu unele pasaje care se potrivesc în concepția noastră, ci cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu.

Biblia să fie singura autoritate și ghid în toate lucrurile duhovnicești. Acum, când ne ocupăm de cuvântul profetic, pășim pe un pământ sfânt. Scoateți-vă încălțăminte, în timp ce vorbește Domnul!

Hristos în diferite aspecte

Cuvântul lui Dumnezeu ni-L arată pe Domnul Isus Hristos în multe slujbe și sub diferite titluri, după cum se descoperă El în planul de mântuire. El este arătat ca *Mielul lui Dumnezeu* care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29), este *Marele Preot* care a intrat în locul ceresc cu propriul Său sânge (Evrei 9.11-12), este *Mijlocitorul* între Dumnezeu și om (1 Timotei 2.5), este *Avocatul* care pledează pentru noi (1 Ioan 2.1), este *Leul din seminția lui Iuda* (Apocalipsa 5.5), *Domnul domnilor și Împăratul împăraților* (Apocalipsa 19.16). *El este pentru credincioși totul în toate, Dumnezeu arătat în trup* (1 Timotei 3.16). El este *Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului și Fiul lui David*.

Cele patru evanghelii descriu viața lui Hristos, slujba și suferințele Lui, moartea, înmormântarea, glorioasa înviere și binecuvântata Lui înălțare. El i-a câștigat pe ai Săi pe Golgota vărsându-Și sângele Său sfânt. În ziua Cincizecimii El s-a întors sub forma Duhului Sfânt și a sălășluit în cei pe care i-a răscumpărat. De atunci El lucrează prin ei, făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut în timpul slujbei Sale pământești. El legitimează predicarea Cuvântului Său, confirmându-L prin semnele care-l urmează (Evrei 2.4).

Biserica primară a stăruit „în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni” (Fapte 2.42). Putem spune și noi același lucru? Ei și-au dat seama că apostolii erau inspirați și că scriau și vorbeau sub călăuzirea Duhului Sfânt. Se poate spune la fel despre fiecare dintre noi sau despre biserica de care aparținem?

Epistolele descriu lucrarea și rânduiala în Biserică. Conform Efeseni 4.11 și 1 Corinteni 12.28, Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori. Aceste slujbe au fost rânduite de Dumnezeu în vederea sfătuirii și desăvârșirii Trupului lui Hristos. El a așezat de asemenea daruri duhovnicești pentru creșterea și zidirea Bisericii (1 Corinteni 12.4-11). Fiecare credincios adevărat care aparține de Trupul lui Hristos, poartă roada Duhului Sfânt (Galateni 5.22-26). Să fie bine înțeles că întreg Cuvântul lui Dumnezeu este încă valabil.

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă informații clare și precise despre toate slujbele, învățăturile și rânduiala în Biserică. Nimeni nu trebuie să fie dus în eroare. Oricine dorește să fie în ordine, are posibilitatea să urmeze adevăratul model biblic. Desăvârșirea poate fi atinsă numai prin supunerea față de toate învățăturile fundamentale ale Bibliei. „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite...” (Evrei 6.1)

Aspectul profetic referitor la Hristos și la Biserica Sa este foarte important, mai ales într-un timp ca acesta când se împlinește profeția biblică. Desigur, noi am putea vorbi despre haosul în care se află lumea, despre semnele din vremea sfârșitului, despre Israel și multe alte subiecte. Suntem recunoscători Dumnezeului Atotputernic care-Și împlinește atât făgăduințele referitoare la Israel, cât și cele referitoare la Biserică. Fiecare credincios adevărat, indiferent din ce națiune ar proveni, privește cu îndurare spre Israel. Poporul Israel și supraviețuirea lui este un miracol. „Ascultați Cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma.” (Ieremia 31.10)

Desigur, Dumnezeu nu va uita niciodată pe Israel, și va împlini toate bunele făgăduințe pe care le-a dat seminței firești a lui Avraam, până când se va împlini planul Lui cu ei. În această generație merg în paralel două lucruri – **strângerea evreilor din toate națiunile și chemarea afară din toate organizațiile a Miresei lui Hristos**. Totul se apropie acum de punctul culminant în împlinirea profețiilor. Biruința finală va avea loc în curând și Cel Preaînalt va fi proslăvit. Este emoționant să recunoaștem felul în care este pregătită Mireasa înainte de a avea loc răpirea. Apoi Duhul Domnului se va ridica de la neamuri, și Domnul se va descoperi fraților Săi, evreii (Zaharia 13).

Pentru a avea o imagine globală despre Hristos și Biserica Lui în cuvântul profetic, trebuie să citim în cartea profetică, Apocalipsa lui Isus Hristos. Adevărații creștini își păstrează întotdeauna echilibrul în Scriptură, și recunosc fiecare Cuvânt în contextul potrivit.

Cele patru evanghelii descriu în principal viața lui Hristos, de la nașterea Sa până la înălțare. Epistolele conțin toate învățăturile și rânduielele din Biserica nou testamentară. Cartea profetică a Noului Testament ni-L arată pe Isus Hristos ca *Fiul omului* în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Așa a găsit cu cale Domnul: să descopere cuvântul profetic în timpul nostru.

Ioan a avut privilegiul să vadă dinainte toate lucrurile care urmau să se întâmple până când timpul se va revărsa în veșnicie. Noi trebuie să așezăm toate lucrurile în poziția corectă și să le vedem în perspectivă corectă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, urmărind împlinirea lor.

Cartea profetică se deschide cu o binecuvântare deosebită: „*Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*” (1.3) Se sfârșește cu o serioasă avertizare, care trebuie luată în seamă cu foarte, foarte multă grijă: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.*” (22.18-19). Aceste cuvinte vorbesc despre o completă despărțire de Domnul și de viața veșnică.

De-a lungul epocilor Bisericii, oamenii au citit ultima carte a Bibliei, dar n-au fost în stare să înțeleagă aceste lucruri, pentru că tainele profetice rămân ascunse până când vine vremea împlinirii lor. Este trist că predicatorii și alți oameni au tâlcuit personal asupra lucrurilor din evanghelii, epistole și din Apocalipsa, în loc să se limiteze la lucrurile care au fost descoperite prin Duhul Sfânt.

Așa cum la prima venire a lui Hristos teologii au emis propriile lor păreri în loc să aștepte și să urmărească împlinirea profeției biblice, la fel se întâmplă și astăzi. Predicatorii și bisericile sunt atât de înțepenite în propriile lor

căi și învățături, încât nu mai au loc pentru descoperirea duhovnicească. Explicarea și tâlcuirea subiectelor profetice ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu a provocat multă confuzie printre credincioși. Profeția biblică este scrisă pentru ca noi să putem ști dinainte ce are Dumnezeu în planul Său. Nu mai este loc pentru speculații; aceasta (profeția) trebuie recunoscută atunci când se împlinește.

Să luăm seama la avertizarea dată de Petru sub inspirația Duhului Sfânt: „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.” (2 Petru 1.20).

Viziunea din Patmos

Pe când era pe insula Patmos, Ioan a fost ridicat în Duhul ca să vadă în simboluri partea profetică a planului de mântuire. I-au fost arătate epocile Bisericii și ce se va întâmpla până la sfârșitul timpului. El a văzut chiar și cerul și pământul cel nou.

El mărturisește: „În **ziua Domnului** eram în Duhul.” (Apocalipsa 1.10) Unii cred că *ziua Domnului* ar fi Sabatul, alții susțin că ar fi duminica. Ambele interpretări sunt firești. Nu poate fi vorba de o zi de 24 de ore, căci Ioan a fost exilat pe insula Patmos pentru o perioadă de doi ani.

Biblia arată deslușit ce este *ziua Domnului*. Este perioada de timp care începe după „ziua de har și mântuire”. Începe cu judecata asupra neamurilor care se vor strânge împotriva Ierusalimului: „Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci **ziua Domnului** este aproape, în valea judecății. Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel” (Ioel 3.14-16).

Primele trei capitole din Apocalipsa vorbesc despre lucruri care se aplică Bisericii nou testamentare – perioadă cunoscută ca *ziua mântuirii* și *ziua harului*. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este *ziua mântuirii*” (2 Corinteni 6.2b). Așa cum *ziua mântuirii* a început și se sfârșește cu o manifestare extraordinară a puterii lui Dumnezeu pentru mântuire, tot așa **ziua Domnului** va începe și se va sfârși cu o manifestare extraordinară a puterii lui Dumnezeu în biruința asupra vrăjmașilor Săi.

Timpul de har ține până când Mireasa lui Hristos a ajuns la desăvârșire și este luată în slavă. Dumnezeu a creat lumea în șase zile și în a șaptea S-a odihnit (Exod 31.17). Curând se vor sfârși cei șase mii de ani, apoi va începe a șaptea zi, **ziua Domnului**. „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Petru 3.8)

Unii oameni cred în mod fanatic că oricine se închină duminica are semnul fiarei. Fiecare trebuie să fie foarte, foarte atent să nu interpreteze greșit sfânta Scriptură făcând asemenea afirmații fatale și dezastruoase. Ar îndrăzni cineva să spună că Hristos are semnul fiarei pentru că s-a întâlnit cu ucenicii Săi în prima zi a săptămânii? „În seara aceleiași zile, **cea dintâi a săptămânii**, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!” (Ioan 20.19). El a revenit după opt zile, atunci când ucenicii erau din nou împreună – v. 26. Poate cineva să spună că ucenicii aveau semnul fiarei pentru că se închinau duminica? „În **ziua dintâi a săptămânii**, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea.” (Fapte 20.7). Pavel a lăsat ca strângerea de ajutoare pentru sfinți să se facă în ziua de după Sabat: „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit Bisericii Galatiei. În **ziua dintâi a săptămânii**, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.” (1 Cor. 16.1-2)

Evreii trebuiau să serbeze Sabatul: „Copiii lui Israel (nu neamurile) să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi **între Mine și copiii lui Israel** (nu neamuri) un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” (Exod 31.16-17).

Oridecâte ori Domnul Isus Hristos sau apostolii au predicat evreilor, era în ziua de Sabat, pentru că aceasta era ziua în care se închinau evreii. Totuși, creștinii onorau ziua învierii, dar nu au fost niciodată constrânși la o anumită zi, așa cum au fost evreii. Toți adevărații ucenici ai lui Isus Hristos au pace cu Dumnezeu și au intrat în adevărata „odihnă de Sabat”. Odihna nu se aplică doar la o zi a săptămânii – nu; este odihna veșnică.

Istoria spune că sistemul papal a decretat că duminica este singura zi de închinare atât pentru creștini, cât și pentru evrei. Creștinii se adunau în această zi încă de pe vremea apostolilor. Nimeni nu-și poate închipui ce repercursiuni teribile a avut asupra evreilor acest edict. Biserica romană i-a acuzat de uciderea lui Hristos, îndreptând această proclamație autoritară împotriva lor. Ca rezultat, evreii au fost persecutați, amenințați, torturați și uciși. Dumnezeu cel drept din ceruri va răzbuna într-o zi acest act de cruzime.

Dumnezeu are planul Lui cu evreii, El are de asemenea și planul Său cu neamurile. Sabatul a fost dat evreilor ca semn al legământului Lui cu ei, iar Biserica dintre neamuri comemorează învierea Domnului Isus Hristos. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca evreii să țină duminica, nici nu le-a zis niciodată neamurilor să țină Sabatul.

Unii oameni mai cred că pecetea lui Dumnezeu este ținerea Sabatului. Această părere nu are însă nici o bază biblică. Biblia spune foarte clar ce este pecetea lui Dumnezeu – pecetea Duhului Sfânt. Cei ce au ascultat predicile fratelui Branham au ajuns la o înțelegere clară asupra a ceea ce este pecetea lui Dumnezeu și ce este semnul fiarei.

Secerișul Bisericii nou testamentare a fost prefigurat de snopul care era legănat înaintea Domnului în dimineața de după Sabat (Levitic 23.10, 11). Ziua Cincizecimii, a cincizecea zi, a căzut de asemenea în ziua de după Sabat (Levitic 23.15,16). Sabatul va deveni din nou zi de închinare în timpul împărăției de o mie de ani: „*În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, - zice Domnul.*” (Isaia 66.23).

Discuțiile și certurile pe seama mâncărilor și băuturilor sau a ținerii unei zile, nu zidesc pe nimeni. „*Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.*” (Coloseni 2.16-17)

Ioan a fost luat în Duhul pentru o cauză mult mai înaltă decât ca noi să serbăm o zi de 24 de ore. El a văzut întreaga perioadă a timpului, precum și cele mai importante lucruri care urmau să se întâmple. Același Duh Sfânt care a arătat aceste lucruri lui Ioan, le-a descoperit acum prin slujba profetică.

Ca să arate robilor Săi...

Dumnezeul Atotputernic a dat întotdeauna îndrumări precise poporului Său, trimițându-Și mesagerii, slujitori și proroci, cu un Cuvânt deosebit pentru vremea lor. Dacă oamenii, trăind în confort și belșug, L-au uitat pe Domnul, și nu au rămas în căile Lui, atunci Dumnezeu le-a trimis un mesaj de avertizare înainte ca judecata să lovească: „*Domnul a trimis la ei proroci să-i întoarcă înapoi la El, dar n-au ascultat de înștiințările pe care le-au primit. Zaharia, fiul preotului Iehoiada, a fost îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu. El s-a înfățișat înaintea poporului și i-a zis: „Așa vorbește Dumnezeu: „Pentru ce călcați poruncile Domnului? Nu veți propăși. Pentru că ați părăsit pe Domnul, și El vă va părăsi.”* (2 Cronici 24.19-20).

Judecățile lui Dumnezeu sunt gata să lovească din nou. Care este mesajul Lui acum, înainte ca aceste judecați să vină?

Aș vrea să vă atrag atenția asupra cărții profetice a Noului Testament, Apocalipsa, sau descoperirea lui Isus Hristos, în care Domnul a făgăduit „*să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.*” Aceste mesaje profetice au fost trimise pentru a corecta poporul și a-l aduce înapoi la Dumnezeu. **Biruința sau înfrângerea în viața ta duhovnicească depind de felul cum înțelegi și evaluezi Cuvântul lui Dumnezeu.** Duhul Sfânt din tine te va face să spui întotdeauna DA și AMIN la cuvântul făgăduit.

Cuvântul „robi” este la plural și arată în primul rând către cei șapte mesageri din mâna dreaptă a Domnului, care urmau să primească prin Duhul Sfânt descoperirea profetică a Cuvântului în timpul celor șapte epoci ale Bisericii.

Faptul că Domnul a trimis pe îngerul Său la Ioan, arată importanța conținutului acestei ultime cărți a Bibliei. „*Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.*” Dumnezeu are îngerii Lui în ceruri și solii Lui pe pământ, care spun lucrurile ce urmează să se întâmple. Nu orice mădular al Trupului lui Hristos poate fi un asemenea slujitor al lui Dumnezeu, la care să vină Cuvântul Domnului, și a cărui slujbă să fie atribuită direct

Glasului lui Dumnezeu, dar **fiecare trebuie să asculte glasul Cuvântului Său**. Dumnezeu ia pe cineva după propria Sa alegere, ca să mărturisească despre ceea ce a văzut și a auzit. Ioan „*a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut.*” (Apocalipsa 1.2). La fel ca prorocii din vechime, el a avut viziuni și a primit Cuvântul prin descoperire. Este o mare diferență între a avea cunoștința Cuvântului, care poate fi acumulată, și descoperirea lui Isus Hristos, care poate fi primită numai prin Duhul Sfânt. Numai atunci Cuvântul va deveni pentru noi duh și viață.

Este o mare deosebire între cineva care vorbește despre Hristos, și Hristos vorbind printr-un proroc care are pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Pavel, marele apostol, mărturisește: „*...pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.*”

Glasul ca sunetul unei trâmbițe

Oridecâte ori apărea o situație deosebită, sau urma să aibă loc ceva extraordinar, suna trâmbița, adunându-i pe oameni pentru sărbătoare, sau pentru un anunț. Când Domnul Dumnezeu a coborât pe muntele Sinai pentru a se descoperi prorocului Său Moise, care urma să primească Cuvântul și să-L ducă poporului, „*muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.*” Exod 19.18-19

O trâmbiță a răsunat în zilele lui Iosua când șapte preoți au luat șapte trâmbițe și au mers înaintea chivotului legământului în care era ținut Cuvântul Domnului (Iosua 6).

Trâmbița lui Dumnezeu sună atunci când El este pe cale să vorbească. O asemenea trâmbiță trezește poporul Său ca să asculte glasul Lui, să primească Cuvântul Lui și să experimenteze biruința.

Un astfel de sunet al trâmbiței s-a auzit din nou în generația noastră și se va întâmpla și cu Israel la vremea străngerii lor. Scriptura ne spune că taina lui Dumnezeu se va încheia în zilele când va răsuna glasul celui de-al șaptelea înger, după cum a făgăduit El robilor Săi prorocii (Apocalipsa 10.7).

Am văzut deja că un înger este un mesager (un sol), care are un mesaj de la Dumnezeu pentru popor. Prin glasul celui de-al șaptelea înger, taina lui Dumnezeu trebuie să se sfârșească, după cum a fost descoperit robilor Săi, prorocii.

Să ținem minte că acest cuvânt „proroc” are un înțeles dublu. În Biserica nou testamentară erau apostoli, proroci, învățători, etc., dar ori de câte ori trebuia să se întâmple ceva deosebit pe pământ, Dumnezeu trimitea un proroc mare ca să vestească acest lucru.

În biserica din Antiohia erau mai mulți proroci și învățători (Fapte 13.1). „*În Biserica din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul.*” „*În vremea aceea, s-au pogorât niște proroci din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu.*” (Fapte 11.27-28)

Un astfel de proroc poate să spună dinainte anumite evenimente de natură personală sau legate de unele împrejurări. Agab a prorocit de asemenea ce se va întâmpla cu Pavel (Fapte 21.10-11). Conform 1 Corinteni 14.29, doi sau trei proroci urmau să vorbească în biserică, iar ceilalți să judece.

Când apare un proroc mare, un văzător, el vorbește din partea Celui Atotputernic, dând Cuvântul prin descoperire divină și arată acele profeții legate de partea profetică a planului de mântuire, care se împlinesc atunci. Noi trebuie să ascultăm și să credem un astfel de proroc, nu să-l judecăm. A fost un singur Noe, un Avraam, un Ilie, un Ioan Botezătorul, și un Pavel, în zilele lor. Nimeni nu avea voie să judece acești proroci, pentru că ei aveau pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

În prima epocă a Bisericii erau apostoli, proroci, învățători, etc., dar lui Pavel, prorocul-mesager, i-a fost dat să clarifice lucrurile pentru Biserică. În 1 Corinteni 14.37 el scrie: „*Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.*” Oricine este cu adevărat chemat

de Dumnezeu la una din cele cinci slujbe din Efeseni 4.11 va accepta adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, care este vorbit de mesagerul trimis de Domnul.

În fiecare din cele șapte epoci ale Bisericii, au existat bărbați mari în ochii oamenilor: fără îndoială, ei au fost folosiți de Dumnezeu în diferite slujbe. Dar de asemenea, în fiecare epocă Dumnezeu a ales pe acela care să aducă mesajul acelui ceas. Sunt mulți evangheliști elocvenți și renumiți în această generație, dar cine este mesagerul la care a venit Cuvântul Domnului în generația noastră?

Fiul omului

Isus Hristos este **Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului și Fiul lui David**. Fiecare titlu Îl descrie într-una din diferitele Sale slujbe, și aceste titluri nu pot fi schimbate între ele. În legătură cu cuvântul profetic, El este arătat ca Fiul omului. De aceea nu este asemănat El cu Fiul lui Dumnezeu sau Fiul lui David, ci cu **Fiul omului** care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (Apocalipsa 1.13).

Pentru că în timpul primei Sale veniri s-a împlinit profeția biblică, scriitorii celor patru evanghelii au vorbit despre El aproape în exclusivitate ca **Fiul omului**. Chiar și Domnul Isus, în timpul slujbei Sale pământești, S-a referit la Sine ca **Fiul omului**. El era împlinirea textului din Deuteronom 18, ultimul care s-a referit la acesta fiind Petru: „*În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”* Fapte 3.22-23

Moise și Ilie din Vechiul Testament, Petru, Iacov și Ioan din Noul Testament au avut privilegiul să-L vadă pe Domnul Isus Hristos schimbat la Față înaintea lor: „*...fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina. ...Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”* Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ, și s-au înspăimântat foarte tare.” Matei 17.2-6

Ioan mărturisește care a fost reacția lui atunci când L-a văzut: „*Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă...*” Apocalipsa 1.17

Dacă noi L-am primit ca **Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru**, nu ar trebui să cădem la picioarele Lui, și să-L privim, când Își vorbește cu autoritate Cuvântul ca **Fiu al omului – Prorocul-Dumnezeu?**

În Apocalipsa 2 și 3, Isus Hristos se adresează celor șapte îngeri – mesageri ai celor șapte epoci ale Bisericii. La încheierea fiecărui mesaj putem citi aceleași cuvinte: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*” „**ȘI ORICINE NU VA ASCULTA DE PROROCUL ACELA, VA FI NIMICIT CU DESĂVÂRȘIRE...**” Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă ceea ce spune. Este în joc destinul nostru veșnic. Dacă sufletul a primit viața, există încă pericolul de a o pierde dacă neglijăm să ne împărtășim din hrana duhovnicească, Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, prin care trăim din punct de vedere spiritual. „*Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții...*” Apocalipsa 3.5. Dați-vă seama de importanța unei asemenea declarații! Aceste cuvinte nu aparțin unui predicator sau vreunui alt om: Isus Hristos însuși, **Fiul omului, Prorocul – Dumnezeu** le rostește. Cuvântul Lui este duh și viață. Orice suflet care nu ascultă cuvintele acestui Proroc, este în mare pericol.

De fiecare dată când a apărut unul dintre mesagerii – stea, acesta nu și-a susținut propria-i cauză. Nici unul din ei nu vorbea de la el – nu, ci erau stelele din mâna lui Dumnezeu, reflectând adevărata lumină a lui Isus Hristos. Ei erau cu adevărat „gura lui Dumnezeu”.

Cuvintele „**DE EL SĂ ASCULTAȚI**” au o importanță mult mai mare decât putem noi înțelege. În mijlocul acestor diferite glasuri religioase din lumea de astăzi, se află și adevăratul glas al lui Dumnezeu. A sosit vremea în care noi trebuie să auzim glasul care sună ca o trâmbiță. Dacă suntem adevărata sămânță a lui Dumnezeu, noi trebuie să primim Cuvântul vorbit original.

Petru, care a fost prezent pe muntele schimbării la Față, a fost inspirat de Duhul Sfânt să spună următoarele: „*pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.*” (Fapte 3.22).

Este un singur **Fiu al omului**, un singur „Prorocul”. Trimișii Lui sunt numiți robi și proroci. El este **Mare Preot – Împăratul**, noi suntem preoți și împărați. El este **Fiul lui Dumnezeu**, noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Faptul că Isus Hristos este arătat ca **Fiul omului** în cuvântul profetic, arată că slujba Lui profetică continuă de-a lungul întregii perioade a Noului Testament.

Epistolele, începând cu Romani și sfârșind cu Iuda, îl descriu pe **Fiul lui Dumnezeu**. Nici măcar o dată nu a fost folosit în acestea termenul de **Fiul omului**, sau **Fiul lui David**. Nu este o coincidență. Cei ce au scris epistolele nu s-au ocupat de partea profetică. Scopul lor principal era să așeze Biserica nou testamentară după toate învățăturile și rânduielile, și să-L arate pe Isus Hristos ca **Fiul lui Dumnezeu** ce-Și manifestă, începând de la Cincizecime, puterea Sa mântuitoare și vindecătoare.

Pentru evrei, Isus Hristos este **Fiul lui David**. Când EL a intrat în Ierusalim, mulțimea striga: „*Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: „Osana Fiul lui David!” „Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea, și pe copii strigând în Templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!” s-au umplut de mânie.*” Matei 21.9,15. Ca **Fiu al lui David**, El va sta pe scaunul Lui domnind ca Împărat peste toate neamurile, în timpul Împărăției de o mie de ani. Ca **Fiu al lui Dumnezeu**, El este Mântuitor; ca **Fiu al omului**, El este Prorocul; ca **Fiul lui David** El este Împăratul. Aceste trei titluri nu pot fi niciodată înlocuite unul cu altul. Fiecare titlu: **Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului și Fiul lui David**, vorbește despre o anumită descoperire a calităților și slujbelor Sale. Nici un verset nu poate fi schimbat și nici cele trei titluri nu pot fi schimbate între ele, deși este vorba despre aceeași persoană. Fiecare titlu și nume care I se atribuie are o semnificație specială în legătura dată, și trebuie lăsat în contextul potrivit.

S-au spus multe despre Isus Hristos, **Fiul lui Dumnezeu**, dar se pare că puțini oameni sunt interesați să pătrundă mai adânc în cuvântul profetic și să-L cunoască pe Isus Hristos ca **Fiul omului**. Noi trăim acum într-o perioadă profetică în care Hristos s-a manifestat (descoperit) ca **Fiul omului**, conform cuvântului făgăduit pentru timpul nostru. Chiar la sfârșitul timpului de har urma să aibă loc **descoperirea Fiului omului, semnul Fiului omului**, și în final, **venirea Fiului omului**.

În Matei 24 Domnul Isus a vorbit despre lucruri care urmau să se întâmple înaintea venirii Lui. S-a vorbit mult despre numeroasele semne din vremea sfârșitului – războaie și vești de războaie, cutremure de pământ, strângerea Israelului, etc. Biblia ne spune că ucenicii I-au pus trei întrebări diferite Domnului Isus. „*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? - Și care va fi semnul venirii Tale - și al sfârșitului veacului acestuia?*” Matei 24.3. Domnul tocmai le spusese că nu va rămâne piatră peste piatră, din Templu (vers. 2). Prima întrebare s-a împlinit la scurt timp după aceea, când Titus a cucerit Ierusalimul. Orașul a fost distrus, Templul a fost dărâmat și evreii au fost împrăștiați printre neamuri.

A doua întrebare ne interesează cel mai mult: „*...care va fi semnul venirii Tale?*” Ei nu L-au întrebat despre acele multe semne de care vorbise El și care trebuiau să preceadă venirea Sa. Întrebarea lor a fost la singular: „*...care va fi semnul venirii Tale?*”

Observați, vă rog. Este numit „**semnul venirii Sale**”. De aceea trebuie să fie în legătură cu venirea Lui. Un semn este dat spre călăuzire și îndrumare. Dacă vrem să fim pregătiți pentru venirea Lui, noi trebuie să deslușim semnul care arată spre venirea Lui. Evreii vor vedea semnul **Fiului omului** (Matei 24.30) înainte ca El să coboare pe muntele Măslinilor (Zaharia 14).

Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că El a fost luat la cer într-un nor (Fapte 1.9), și că va reveni în același fel (Fapte 1.11). Norul supranatural ne amintește de diferitele cercetări vechi testamentare ale Dumnezeului Atotputernic și de asemenea de trăirea de pe muntele schimbării la Față.

Care este semnificația arătării Domnului la fratele Branham într-un nor în 28 februarie 1963 înaintea descoperirii tainelor celor șapte peceti? Ar fi putut fi acesta semnul venirii Sale ca să-i alerteze pe ai Săi? Acum este timpul chemării afară și al pregătirii – venirea Domnului este chiar înaintea noastră. Oricine afirmă că Hristos S-a întors deja sau că se va întoarce în alt mod decât este arătat în Scriptură, este orb pentru adevăr și este înșelător.

Un semn este un semnal care exprimă sau transmite un înțeles, servind la informare sau orientare. Unui semn biblic îi urmează întotdeauna un glas biblic. **Cei care recunosc semnul, vor auzi glasul.**

După arătarea semnului Fiului omului într-un nor supranatural, s-a auzit **glasul** Domnului. Pecețile au fost deschise, și tainele ascunse au fost descoperite. Mireasa lui Hristos a văzut de asemenea ultimul ei semn pe pământ, prin slujba profetică, înainte de a fi luată în slavă. Faptele nu pot fi negate. Atenția celor aleși din această generație este atrasă spre lucrurile pe care le-a făcut Domnul.

În Luca 17, Hristos se referă la zilele lui Noe și la vremea lui Lot: „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*” (vers. 30). În ambele timpuri Cuvântul Domnului a fost făcut de cunoscut unui proroc. Înainte de venirea potopului, Noe a fost informat de ceea ce urma să se întâmple. Înainte ca Sodoma și Gomora să fie nimicite, Domnul i-a vorbit lui Avraam. Amândoi acești bărbați au fost proroci mari. Avraam a primit confirmarea făgăduinței că-l va avea pe Isaac. De asemenea, Domnul a descoperit tainele inimii Sarei.

Același dar al deosebirii s-a repetat în slujba Domnului Isus, când El a descoperit tainele inimii lui Natanael, lui Petru, femeii de la fântână și altora. Exact aceeași slujbă a avut loc și în generația aceasta. Toți cei ce au cunoscut slujba profetică a fratelui Branham știu de acea atmosferă sfântă care era prezentă ori de câte ori era în acțiune darul deosebirii. În toată lumea oamenilor le erau spuse bolile, problemele, locul de unde veneau, etc. O liniște adâncă era peste auditoriu căci, într-adevăr, prezența Domnului era acolo.

Luca 17.30 vorbește despre ziua în care se va descoperi **Fiul omului**. Versetul 34 descrie răpirea celor ce sunt gata să-L întâlnească: „*Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată.*” Fără îndoială, aceste versete vorbesc despre răpire. Să fie clar: răpirea Miresei nu putea să aibă loc înaintea **semnului** și a **descoperirii Fiului omului**.

În Luca 18, Isus Hristos întreabă: „*Dar când va veni Fiul omului* (nu Fiul lui Dumnezeu sau Fiul lui David), *va găsi El credință pe pământ?*” (v. 8) Dacă noi nu recunoaștem **semnul** venirii Lui, și nici nu auzim **glasul Fiului omului** prin cuvântul profetic, cum vom putea noi să fim gata atunci când va veni El? Biserica Dumnezeului Celui viu trebuie să părăsească toate obiceiurile și tradițiile făcute de oameni, să-Și dea seama de adevărata împlinire a prorociei biblice, și să-L vadă pe Isus Hristos, **Fiul omului**, în Biserica Sa, ținând cele șapte stele în mâna Sa dreaptă – umblând și vorbind în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.

Orice creștin Îl primește pe Domnul Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, dar numai cei aleși Îl urmează în slujba profetică de **Fiul omului**. Toți ceilalți Îl înțeleg greșit. Așa cum a fost în zilele primei Lui veniri, așa este și acum: „*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.*” (Ioan 1.11) La sfârșitul acestei ultime epoci a Bisericii, Laodicea, El spune: „*Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.*” (Apocalipsa 3.20)

Condiția este **să-L auzi bătând, să-I deschizi ușa și să-L întâmpini**. Numai atunci va cina El cu noi. El încă frânge pâinea vieții și inimile noastre ard în noi în timp ce ne vorbește El. El adresează acest mesaj credincioșilor, nu păcătoșilor. El stă în afara Bisericii, bătând, pentru a I se deschide și a fi lăsat înăuntru.

Desigur, activitățile religioase sunt în plină desfășurare. Se spun foarte multe despre El în cântări și în predici, dar în realitate El stă afară respins și neînțeles de marea majoritate, pentru că S-a descoperit ca **Fiul omului** – **Prorocul**, împlinind Cuvântul Său făgăduit. Nouă ni se spune „*de El să ascultați*”. „*Luați aminte locuitori ai pământului, căci Domnul vorbește.*” „*Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.*”

Cei ce L-au răstignit pe Domnul slavei atunci, erau cei mai religioși oameni de pe pământ. Lor le erau date legământul și făgăduințele. Ei se credeau aproape de Dumnezeu și de Cuvântul Său.

Isus Hristos este răstignit din nou acum, și expus batjocurii de către cei care susțin că cred în El și în făgăduințele legământului, dar nu-L înțeleg în slujba Sa de **Fiul omului**. Dar Domnul a dat deja mângâierea: „*Oile Mele ascultă glasul Meu.*”

Israel a fost scos din Egipt conform făgăduinței lui Dumnezeu. Dar pentru că nu s-au supus voii lui Dumnezeu, și nu și-au pus la inimă lucrurile pe care le-a spus El, nu le-a îngăduit să intre în țara făgăduită. „*Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe; și, pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare, și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului... Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.*” Deut. 4.33, 39

Cuvintele de avertizare adresate nouă le găsim în Evrei 12.25: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiați să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu*

atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri.” Nu se spune nimic despre a-L respinge pe Cel ce ne mântuiește sau vindecă, ci **pe Cel ce vorbește, Prorocul, Fiul omului**. Este un lucru foarte grav dacă Domnul Dumnezeu vorbește, iar poporul Său nu-I asculta glasul.

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.” Evrei 3.15. Noi trebuie să auzim **glasul Lui** astăzi – ziua în care noi trăim. Aceasta este **astăzi** pentru noi.

Taina lui Hristos și a Bisericii Sale

Isus Hristos S-a dat pe Sine odată pentru totdeauna ca jertfă desăvârșită pentru păcate și pentru omenirea pierdută, pe crucea de la Golgota. Cel mai mare triumf al tuturor timpurilor a fost al Lui: El a luat robia roabă și a rupt orice lanț al celor pe care i-a răscumpărat. Apoi S-a înălțat la cer și S-a întors sub forma Duhului Sfânt pentru a locui și pentru a Se manifesta în mijlocul alor Săi de-a lungul epocilor, până când El se va întoarce pentru Mireasa Sa curată, îmbrăcată în hainele neprihănirii Lui.

Ce imagine minunată a lui Hristos și a Bisericii Sale în cuvântul profetic este arătată în cartea Apocalipsei! Ioan L-a văzut umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, ca **Fiul omului**.

„M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri, și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților. Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele. Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici.” Apocalipsa 1.12-20

În această viziune profetică, Domnul Isus Hristos este arătat în starea Sa glorificată, pășind, și vorbind în mijlocul Bisericii Sale. Brăul de aur peste pieptul Lui Îl arată în slujba Lui de judecător. „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu.” 1 Petru 4.17

Ioan nu L-a văzut ca Fiul lui Dumnezeu mântuind pe cei pierduți și vindecând bolnavii; el nu L-a văzut așezând diferite slujbe în Biserica Lui. El nu a vorbit despre daruri duhovnicești, despre cei 12 apostoli sau cei 70 de ucenici; el L-a văzut pe Domnul Isus Hristos ca **Fiul omului**, care ținea cele șapte stele în mâna Sa dreaptă. Cuvântul Lui „**este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.**” (Evrei 4.12). „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu.” (Ioan 8.47). „Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” (Ioan 12.48).

Domnul Isus Hristos Se prezintă celor șapte Biserici ca fiind Acela care împlinește totul: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1.8) Aceasta este ultima descoperire pentru Biserica Sa. El fusese descris în numeroasele Sale calități și aspecte care țin de planul de mântuire. El este descoperit aici în deplina lui dumnezeire.

Despre sfeșnicul de aur, Biserica, s-a vorbit deja în Vechiul Testament. Prorocul Zaharia a văzut sfeșnicul cu șapte candelă și mărturisește: „M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului.” (Zaharia 4.2) Untdelemnul din vas era direcționat prin șapte țevi și umplea cele șapte candelă. Același Dumnezeu, același Duh Sfânt a venit în fiecare din cele șapte epoci ale Bisericii pentru a da adevărata descoperire Bisericii vii.

În timp ce prorocul Moise, era pe munte, Dumnezeu Atotputernic i-a arătat modelul și felul în care să construiască cortul (Evrei 8.5). Acesta trebuia să fie locul în care să stea Dumnezeu lui Israel, deoarece El restabilise părtășia cu poporul legământului și le primea închinarea și jertfele la altar.

Cortul era împărțit în două secțiuni: „Locul sfânt” și „Locul prea sfânt”. În prima parte se afla sfeșnicul de aur cu șapte brațe și masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului (Evrei 9.2). Lui Moise i s-a spus: „*Să faci un sfeșnic de aur curat: sfeșnicul acesta să fie făcut de aur bătut: piciorul, fusul, potirașele, gămălioarele și florile lui să fie dintr-o bucată.*” (Exod 25.31) Aceasta vorbește despre înflorirea Bisericii. Întreg sfeșnicul era făcut din aceeași bucată de aur. Nimic nu se adăuga și nimic nu se lua. Ce tablou minunat al Miresei lui Isus Hristos, Domnul! Ea este una cu El, și făcută din același material, spălată în sângele Lui, născută din nou și pecetluită cu Duhul Lui.

Sfeșnicul de aur cu șapte brațe nu este ca acelea pe care le cunoaștem azi – care susțin lumânări – ci susțineau candelile umplute cu untdelemn, pe care preoții le aprindeau și le curățau în fiecare zi. Ele trebuiau să ardă neîncetat (Exod 27.20-21). Ele luminau „locul sfânt” pentru cei care intrau să se împărtășească de la masa Domnului. Candelile de fapt nu aveau lumina lor, ci manifestau și transmiteau lumina pe care o primeau din vasul cu untdelemn. Aceste șapte candelile de pe sfeșnicul de aur reprezintă Biserica Domnului Isus Hristos văzută din punct de vedere profetic, în cele șapte epoci distincte.

Situată pe partea opusă sfeșnicului, era masa pentru pâinile făcute fără aluat și care erau puse înaintea Domnului (Levitic 24.5-6) un simbol profetic al lui Hristos, Pâinea vieții pentru fiecare credincios. Aceste pâini erau mâncate de preoți, iar noi, ca preoți împărătești ai Noului Testament, trebuie să fim părtași ai Domnului Isus Hristos, Cuvântul Viu, căci El a zis: „*Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.*” (Ioan 6.35).

Altarul tămâierii era pus în fața perdelei și tămâia trebuia arsă pe el în fiecare dimineață și în fiecare seară, în timp ce candelile erau pregătite și ardeau. Odată pe an, marele preot făcea ispășire pentru păcat, cu sângele animalului adus ca jertfă pe acest altar (Exod 30.6-10).

Ați putea întreba: „Ce are asta de-a face cu noi?” Noi trebuie să trăim „*în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros”, lui Dumnezeu.*” Ca și credincioși nou testamentari, noi ne aducem rugăciunile înaintea Dumnezeului Atotputernic, ca o jertfă de bun miros. „*Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!*” (Psalm 141:2) „*...noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării*” (2 Corinteni 2.15)

Despre altarul tămâierii citim în Apocalipsa: „*Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților*” – (8.3-4) – nu rugăciunile celor ce pretind că cred, ci rugăciunile sfinților, cei ce sunt sfințiți prin Cuvânt și prin Duhul adevărului. „*Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.*” (Apocalipsa 5.8)

Toate rugăciunile celor ce recunosc cuvântul făgăduit al legământului, urcă la tronul Celui Atotputernic ca un miros plăcut de tămâie. Rugăciunile celor ce cred cu adevărat mesajul adus de mesagerul - stea – solul pământesc al epocii bisericii - sunt duse sus, la tronul lui Dumnezeu, de către îngerul ceresc. Cuvântul descoperit pentru fiecare epocă iese de la tronul lui Dumnezeu, iar rugăciunile sfinților Săi care au primit acest Cuvânt se întorc înapoi la tron. „*...tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.*” (Isaia 55.11)

„*...preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dintâi a cortului.*” (Evrei 9.6). Dar înainte de a putea sluji, ei trebuiau să se consacre și să se sfințească, căci fiecare lucru și fiecare vas era sfânt, uns și sfințit pentru a sluji Domnului: „*oricine se va atinge de ele, va fi sfințit.*” (Exod 30.29)

Preoții erau aduși la cortul întâlnirii și trebuiau să-și spele „*mâinile și picioarele ca să nu moară.*” (Exod 30.21). După ce se spălau, ei erau îmbrăcați în haine sfinte făcute special pentru ei, după indicațiile Domnului. Apoi erau unși.

Ce simbol minunat al Miresei Domnului Isus Hristos! Ea este răscumpărată prin sângele Său sfânt, El a sfințit-o și a curățit-o prin apa Cuvântului „*ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.*” (Efeseni 5.26-27). Biserica Lui poate să spună: „*Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele*

mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” (Isaia 61.10). Ea este unsă și pecetluită cu Duhul Sfânt (2 Corinteni 1.22), „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt” (1 Petru 2.9). „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5-6)

Sfânta sfintelor (locul preasfânt) era separat de partea sfântă de o perdea. „...după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema Locul prea sfânt. El avea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legământului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor.” (Evrei 9.3-5)

Când Isus Hristos, Mielul de jertfă desăvârșit, a murit pe Golgota, sângele Lui a făcut ispășire pentru păcatele noastre. Perdeaua nu s-a despicat atunci când marele preot aducea jertfele sale, ci când Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața pentru păcatele poporului: „...și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos”, deschizând drumul spre scaunul harului din sfânta sfintelor.

Legea a fost împlinită, și s-a trecut la har. Chiar faptul că perdeaua a fost ruptă de sus până jos arată că Dumnezeu însuși a rupt perdeaua care despărțea adunarea de prezența sfântă a Celui Atotputernic.

Închinătorul vechi testamentar nu putea să intre după perdea și să trăiască, dar acum dacă noi nu-L urmăm pe Marele nostru Preot și Împărat, care a biruit puterile dușmanului și a intrat în locul preasfânt cu propriul Său sânge, rămânem morți în păcat și fărădelegi. Hristos este marele nostru Preot, nu după rânduiala lui Aaron, ci după rânduiala lui Melhisedec, Împăratul Salemului, Prințul păcii, Domnul slavei (Evrei 7). El este Marele Preot al mărturisirii noastre, care are milă de slăbiciunile noastre. (Evrei 4.15).

Dimensiunile locului preasfânt erau egale ca lungime, lățime și înălțime, simbolizând desăvârșirea. Aceasta descriere este identică cu cea a Noului Ierusalim – căminul viitor al Miresei lui Hristos. „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!” Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. ...Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă.” (Apocalipsa 21.9-16). Ce loc minunat a pregătit Mirele pentru Mireasa Lui! Dacă ea a intrat în sfânta sfintelor aici, pe pământ, ea va locui pentru totdeauna cu El, în acest Nou Ierusalim.

Chivotul legământului și capacul ispășirii erau așezate în sfânta sfintelor. Cei doi heruvimi aveau fețele îndreptate spre capacul ispășirii. Ei erau făcuți din aceeași bucată de aur bătut, ca și capacul ispășirii (Exod 37.1-9). Cuvântul era ținut în chivotul legământului. Domnul privea spre Cuvântul Lui, care este totdeauna înaintea Lui, iar El veghează ca să și-l împlinească (Jeremia 1.12). Dumnezeu a făcut un legământ în Vechiul Testament, El a făcut unul în Noul Testament. „Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.”

În chivot se mai găsea și un vas de aur plin cu mană, arătând că acolo unde se găsește Cuvântul, se află hrana duhovnicească proaspătă, pentru vremea potrivită. Biruitorul din fiecare epocă a Bisericii se hrănește cu mana ascunsă – Cuvântul descoperit. Mana pe care o primeau zilnic copiii lui Israel se strica dacă era ținută până a doua zi, dar mana ținută în prezența lui Dumnezeu în chivotul legământului, nu se strica niciodată. Noi nu trebuie să luăm ceea ce a rămas de la o epocă a Bisericii și să aducem aceste rămășițe în următoarea. Există un cuvânt făgăduit și hrană proaspătă de Sus pentru fiecare epocă, pentru cei ce formează preoția sfântă în Hristos.

Toiagul lui Aaron, care a înfrunzit, era de asemenea în chivot. Dumnezeu însuși l-a rânduit pe el și pe fiii lui ca preoți, și de aceea El a dat o mărturie supranaturală, făcând ca un băț uscat să înflorească și să rodească peste noapte. Biserica Dumnezeului Celui viu este formată dintr-o preoție înfloritoare, care poartă roadele Duhului Sfânt. Domnul a luat oasele uscate și a făcut un trup viu care poartă calitățile Sale.

Oriunde era purtat chivotul legământului în Vechiul Testament, oamenii erau binecuvântați din belșug. „Astfel au suit David și toată casa lui Israel chivotul Domnului, în strigăte de bucurie și în sunet de trâmbițe.” (2 Samuel 6.15)

În Noul Testament, Ioan a văzut chivotul legământului: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” (Apocalipsa 11.19). Mare este bucuria în tabăra celor răscumparați, căci Cuvântul de legământ al Dumnezeului Atotputernic s-a întors în aceste zile de pe urmă la ai Săi.

După ce s-a făcut totul conform Cuvântului, stâlpul de foc a venit deasupra cortului întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul și i-a călăuzit pe copiii lui Israel în călătoria lor spre țara făgăduită. În același fel El este cu Mireasa Lui, cu cei ce s-au aliniat la Cuvântul Său, până când vor intra pe porțile de aur.

Sfeșnicul cu șapte brațe de aur reprezintă Biserica Dumnezeului Celui Viu în cuvântul profetic, locuința Celui Preaînalt. Cele șapte candelă vorbesc despre iluminarea (descoperirea) cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu în cele șapte epoci distincte ale Bisericii nou testamentare. Masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului este un simbol profetic al lui Hristos, Pâinea vieții.

Altarul tămâierii arată în chip profetic că biruitorii care au primit Cuvântul descoperit pentru vremea lor, aduc rugăciunile lor înaintea tronului lui Dumnezeu ca o jertfă de bun miros. Sfinții din fiecare epocă a Bisericii au biruit prin sângele Mielului „*prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*” (Apocalipsa 12.11)

Epoca primei biserici, simbolizată de prima candelă, a fost aprinsă de focul de la altarul lui Dumnezeu, El însuși aprinzând acest foc în ziua Cincizecimii. Fiecare candelă din epocile următoare și-a primit lumina de la cea dinaintea din același foc, și a adus la lumină cuvântul făgăduit. În fiecare perioadă au fost din aceia care au primit și din aceia care au respins lumina aceluși timp.

Un mesaj trimis de Dumnezeu ne va aduce întotdeauna înapoi la Cuvânt, și Duhul Sfânt ne va călăuzi spre pocăință. Dacă noi nu ne pocăim și nu ne rânduim după Cuvânt, sfeșnicul va fi îndepărtat de la locul lui, lăsându-ne în întuneric duhovnicesc (Apocalipsa 2.5). Lumina adunării este garantată numai atâta timp cât lămpile ard. Oricine va merge împotriva luminii va fi orbit de ea, dar cei ce „*umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.*” (1 Ioan 1.7). Dar „*dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.*” A-L urma pe Hristos înseamnă a-L urma pe El în adevărata descoperire pe care a dat-o. El spune: „*Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*” (Ioan 8.12)

Despre cei ce au văzut împlinirea profeției la prima venire a lui Hristos, este scris: „*Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina.*” (Matei 4.16). Apostolul Pavel a fost îndemnat să ne scrie nouă, care trăim în timpul celei de-a doua veniri „*Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.*” (1 Tesaloniceni 5.4).

În zilele lui Moise, tot Egiptul era în întuneric beznă, dar copiii lui Israel aveau lumină în locul unde erau (Exod 10.23). Ei primiseră cuvântul făgăduit pentru timpul lor și-l acceptaseră pe Moise, prorocul trimis de Dumnezeu și de aceea ei au avut parte de ceea ce făcea Domnul în acele zile. Același lucru se repetă acum. Întunericul acoperă pământul și bezna popoarele, dar în locul unde stau sfinții strălucește lumina Cuvântului descoperit și făgăduit pentru acest timp.

„*Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul*” (Apocalipsa 5:6).

Aici vedem pe Mielul cu cele șapte Duhuri, cei șapte ochi, arătând spre cei șapte îngeri-mesageri cărora le este dat să vadă cuvântul făgăduit pentru epoca lor prin descoperire divină. Slujba profetică în Biserică este asemănată cu ochiul din trup, care este alcătuit din mai multe mădule. „*Ci pentru că Domnul a turnat peste voi un duh de adormire; v-a închis ochii, prorocilor, și v-a acoperit capetele, văzătorilor. De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: „Ia citește!” El răspunde: „Nu pot, căci este pecetluită!”*” (Isaia 29.10-11).

Acesta este un limbaj clar. Dacă ochiul din trupul lui Hristos nu vede, toți sunt în întuneric. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care a trimis o viziune clară – Cuvântul Lui descoperit.

Mulți au încercat să citească ultima carte a Bibliei, dar nu au fost în stare să-i înțeleagă conținutul, pentru că era pecetluit. Dar acum, prin intervenția Dumnezeului Atotputernic, toate aceste taine ascunse au fost descoperite. Așa a găsit Domnul cu cale, să descopere acum tainele ascunse de-a lungul epocilor, prin slujba unui proroc trimis de Dumnezeu la această ultimă epocă a Bisericii. Sunt ascunse de ochii celor înțelepți și învățați și descoperite pruncilor, cei ce se lasă și doresc să fie învățați.

Pentru a obține o imagine completă a lui Hristos și a Bisericii Sale în cuvântul profetic, noi trebuie să vedem Scriptura în continuitatea ei, cum un subiect se îmbină perfect cu un altul, până când întregul plan de mântuire este desfășurat înaintea noastră.

Preoții din Vechiul Testament au recunoscut și s-au supus rânduielilor. Ei au înțeles că iertarea păcatelor lor se făcea prin ispășire. Prin ascultarea lor, ei și-au arătat credințioșia lor față de Dumnezeu.

Preoția împărătească a Noului Testament își arată de asemenea credințioșia și ascultarea față de Dumnezeu prin ținerea poruncilor din Noul Testament. Noi suntem răscumpărați prin sângele Mielului. Păcatele noastre sunt iertate. În Vechiul Testament, poporul ales al lui Dumnezeu ținea Paștele; în Noul Testament, noi luăm parte la Cina Domnului, vestind moartea Lui până ce El va reveni.

În Vechiul Testament ei erau botezați pentru Moise în nor și mare (1 Corinteni 10.2). În Noul Testament, credințioșii sunt botezați în apă în Numele **Domnului Isus Hristos**, după ce s-au pocăit de păcatele lor și primesc botezul Duhului Sfânt conform făgăduinței (Fapte 2.38-39).

În Vechiul Testament, preoții trebuiau să-și spele mâinile și picioarele înainte de a intra în Locul sfânt. În Noul Testament, Isus Hristos a spălat El însuși picioarele ucenicilor Săi și a zis: „**Dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu.**” (Ioan 13.5-17).

Așa cum preoții erau îmbrăcați într-o îmbrăcămintă specială, tot așa și Mireasa lui Hristos este îmbrăcată în haina de nuntă: „*I s-a dat să se îmbrace cu in subțire strălucitor și curat – inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților*” (Apocalipsa 19.8). Noi nu avem nici un fel de neprihănire personală. El ne-a spălat, ne-a îmbrăcat și ne-a uns. „*Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.*” (Efeseni 1.13)

Duhul Sfânt făgăduit însoțește întotdeauna cuvântul făgăduit și-i pecetluiește pe cei care-l cred, în Trupul lui Hristos. Este o mare deosebire între cineva care a fost uns și cineva care este pecetluit. Mulți sunt unși cu Duhul, fac mari lucrări, dar Domnul le va spune: „*Niciodată nu v-am cunoscut!*” (Matei 7.23), pentru că ei nu au primit Cuvântul Adevărului – cuvântul făgăduinței – și de aceea nu au putut fi pecetluiți cu Duhul Adevărului. Ei acceptă binecuvântările, dar resping Cuvântul descoperit de același Duh Sfânt.

Mulți vorbesc despre o slujbă deosebită și arată spre realizările lor, dar a sosit vremea când toate lucrurile trebuie cercetate cu Cuvântul. Un creștin adevărat nu este satisfăcut doar să audă despre relatări ale unor treziri, ci el dorește să audă Cuvântul lui Dumnezeu, să-i pătrundă adânc în inimă și să poarte roada duhovnicească. În inima lui este un dor adânc după prezența reală a Domnului.

Mulți predică despre a doua venire a lui Hristos, dar la fel ca evreii pe timpul primei Lui veniri, ei sunt loviți cu orbire. Similitudinea este copleșitoare. În vremea când Dumnezeu este pe cale să-și întoarcă din nou fața spre evrei, iar dispensația neamurilor este pe sfârșite, creștinii Îl resping cu adevărat și-L răstignesc din nou pe Domnul Slavei. Desigur, ei vorbesc încă despre El ca Mântuitorul și Vindecătorul lor, Fiul lui Dumnezeu sau Fiul lui David, dar ei Îl resping pe El ca **Fiul omului** în slujba Sa profetică, Cel care vorbește și umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Dar Dumnezeu a păstrat o rămășiță care a recunoscut cuvântul făgăduit pentru timpul nostru. Ei Îl văd pe Hristos și Biserica Lui în cuvântul profetic.

Dumnezeu să îngăduie ca fiecare să vadă însemnătatea sfeșnicului de aur cu șapte brațe care dă lumină, care reprezintă aceeași Biserică în șapte perioade, și să recunoască pe mesagerii (trimiși) ca acele stele din Mâna Lui cea dreaptă. Slava Domnului, același Stâlp de Foc veghează deasupra Bisericii Sale, așa cum a făcut-o cu copiii lui Israel.

Epocile distincte

La vremea când Ioan L-a văzut pe Hristos și Biserica Lui în viziune, existau deja multe comunități locale, cărora Pavel le adresase epistole.

Duhul Sfânt a ales aceste șapte biserici distincte din Asia Mică datorită caracteristicilor lor, tipice pentru epocile Bisericii care aveau să vină. Nu este menționată nici o biserică evreiască, nici măcar cea din Ierusalim, pentru că mesajele au o semnificație profetică și se ocupă în întregime cu dispensația (timpul) neamurilor.

Biblia ne spune că cele șapte stele sunt în mâna dreaptă a lui Isus Hristos, atunci când El este văzut umblând în mijlocul Bisericii Sale. El este suprema Divinitate, slăvit și iubit în mijlocul alor Săi. Oriunde Își trimite El mesagerii Săi, stelele, ei vorbesc cu autoritate. Ei sunt în mâna dreaptă a Stăpânului lor, sub controlul Lui deplin. Ei nu sunt în mâinile unei denominațiuni; ei au protestat împotriva religiei organizate.

Deși perioadele distincte au fost identificate de istorici reputați, identificarea celor șapte îngeri-mesageri (care sunt cele șapte stele din mâna dreaptă a Domnului, care au adus mesajul epocii lor) s-a făcut prin slujba profetică a lui William Branham.

Domnul s-a adresat ambelor grupuri din interiorul Bisericii – celor firești și celor duhovnicești. El a vorbit cuvinte de laudă și de asemenea, cuvinte de reproș. El a îndreptat mesajele Sale către îngerul din fiecare epocă și se prezintă pe Sine cu unul din titlurile care definesc divinitatea Sa.

Conform istoriei și descoperirii divine, epocile Bisericii și mesagerii lor, sunt după cum urmează:

Biserica din Efes (Apocalipsa 2.1-7). *„Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.”*

Cuvântul *Efes* înseamnă „a da drumul” și „a lăsa mai moale”. Această primă epocă a Bisericii este muștrată de Domnul pentru părăsirea dragostei dintâi. Ei au început să alunece de la experiența originală a Cincizecimii, permițând duhului nicolait să pătrundă înăuntru. Oamenii au început să formeze o ierarhie, care preluat autoritatea asupra laicilor. Domnul i-a lăudat pe cei aleși din această epocă pentru că urau faptele nicolaiților, care umblau după poziție și putere. Cei ce au rămas statornici în învățăturile originale puteau detecta cu ușurință apostolii mincinoși, căci învățăturile lor nu corespundeau cu învățăturile fundamentale ale Bibliei.

Aceasta se aplică și astăzi. Orice învățătură care nu se potrivește (armonizează) perfect cu învățăturile apostolilor și prorocilor, este falsă. Pavel era atât de sigur de infailibilitatea învățăturilor sale, încât el a fost îndemnat să rostească un blestem asupra oricui va îndrăzni să vestească o altă Evanghelie (Galateni 1). Cuvântul vorbit, original, al lui Dumnezeu, este ADEVĂR, și orice interpretare a acestuia este o rătăcire și o minciună a diavolului. La început a fost Cuvântul – sămânța originală. Dar apoi, dușmanul a atras-o pe Eva într-o discuție în grădina Eden și a răstălmăcit Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Acești nicolaiți au căzut în cursa lui, așa cum a căzut Eva.

Este o mare diferență între predicarea Cuvântului – sămânța originală, și interpretarea lui. Una aduce viață duhovnicească, cealaltă aduce moartea. Dușmanul nu neagă întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. El a venit chiar și la Domnul Isus cu Cuvântul. Satana folosește greșit, interpretează greșit, și așează greșit Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Ca și Isus, biruitorii rămân cu Cuvântul original și îl biruiesc pe cel rău prin Cuvântul mărturisirii lor. Făgăduința pentru cei din prima epocă era de a avea parte la pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu. Pentru că Eva a ascultat de tâlcuirea șarpelui, ea și Adam au fost izgoniți din paradis și despărțiți de pomul vieții. Dar prin Hristos, biruitorii sunt aduși înapoi la pomul vieții și în paradisul lui Dumnezeu.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”

Epoca Bisericii Efes a durat până la anul 170. Conform descoperirii divine date fratelui Branham, apostolul Pavel a fost mesagerul stea din mâna dreaptă a Domnului pentru acea epocă.

Biserica din Smirna (Apocalipsa 2.8-11). *„Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.”*

Înțelesul cuvântului „*Smirna*” este „*amărăciune*”. Cuvântul derivă de la „mir”, un unguent asociat cu moartea. Cei care au crezut tâlcuirile dușmanului – cunoscute ca „faptele nicolaiților” – au murit duhovnicește. Cam în acel timp ei au pus la punct o preoție care domina pe laici, în ciuda faptului că despre întreaga Biserică nou testamentară se spune că este preoție sfântă. Toate denominațiunile au ca model această primă organizație religioasă și sunt inspirate de același duh. Aparența exterioară nu schimbă acest fapt. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, prima este mama, iar celelalte sunt fiice (Apocalipsa 17).

Aleșii lui Dumnezeu nu au acceptat învățăturile false, și de aceea au trebuit să treacă prin persecuții îngrozitoare. Lor li s-a spus să fie credincioși până la moarte, urmând apoi să primească cununa vieții. A doua moarte nu-i va putea vătăma nicidecum.

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Această epocă a Bisericii a durat până la anul 312. Mulți bărbați au fost folosiți în slujbă în timpul acestei perioade, dar Ireneu a fost cel ales de Dumnezeu – mesagerul stea din mâna dreaptă a Domnului. El a ținut cu fermitate de învățăturile apostolilor și a predicat Evanghelia în întregime. Slujba lui a fost legitimată de Cel Atotputernic cu semnele care-l urmau.

Biserica din Pergam (Apocalipsa 2.12-17). *„Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri.”*

În timpul acestei epoci, grupul nicolait a devenit o biserică organizată și s-a unit cu statul. A fost introdusă învățătura lui Balaam. Balaam a invitat pe copiii lui Israel la o sărbătoare a Moabiților, provocând căderea lui Israel. La fel a procedat Constantin organizând Conciliul de la Niceea unde au fost invitate ambele grupuri. Israel a căzut în cursa întinsă de Balaam, deși ei au fost martori ai slujbei legitime a prorocului Moise. Acest păcat nu le-a fost iertat niciodată.

În timpul acestei epoci a Bisericii, biserica apostată s-a unit cu statul – păgânismul s-a contopit cu creștinismul. Întreg programul a fost aranjat într-un mod atât de șiret, încât creștinii firești au căzut în această capcană.

Chiar și în acest timp au fost unii bărbați destoinici ai lui Dumnezeu care s-au ținut strâns de Adevăr. Ei i-au întărit pe cei aleși, care n-au făcut nici un compromis cu biserica apostată și nici cu statul.

Făgăduința pentru biruitor era de a primi mana ascunsă și o piatră albă cu un nume nou scris pe ea, nume pe care nimeni nu-l știe în afară de cel ce o primește.

„Cine are urechi de auzit, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Această epocă a Bisericii a durat până în anul 606. Conform fratelui Branham, sfântul Martin a fost mesagerul stea din mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Dintre toți marii bărbați care au vestit Evanghelia în acel timp, el a fost cel mai aproape de învățăturile apostolice. Slujba lui puternică a fost însoțită de semne biblice.

Biserica din Tiatira (Apocalipsa 2.18-29). *„Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.”*

Ceea ce a avut începutul în biserica Efes ca „fapte ale nicolaiților”, a devenit biserica domnitoare papală a acestei perioade. Biserica a fost împinsă în Epocile întunecoase... Părea că nu a mai rămas nici urmă de creștinism adevărat și de adevărate învățături biblice, dar Dumnezeu a avut totuși o rămășiță, călăuzită de Duhul Sfânt conform Cuvântului Lui.

Domnul a comparat acest sistem fals cu Izabela, cea care a introdus idolatria în Israel. Cei din acest sistem fals au încercat să-i înșele pe slujitorii lui Dumnezeu ca să comită curvie duhovnicească. Dar aleșii lui Dumnezeu nu s-au aplecat înaintea acestui sistem făcut de oameni. Chiar și în timpul acesta extrem de întunecos și plin de persecuții, lumina Cuvântului lui Dumnezeu a strălucit pe calea copiilor Săi, care nu au fost înșelați. Făgăduința pentru biruitori spunea că ei vor primi stăpânirea peste neamuri și le vor cârmui cu un toiag de fier. *„Și-i voi da luceafărul de dimineață.”*

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Această epocă a Bisericii a durat până în 1520. Columba a fost mesagerul stea din mâna dreaptă a Domnului. Slujba lui era bazată pe Cuvântul original al lui Dumnezeu și confirmată de Cel Atotputernic.

Biserica din Sardes (Apocalipsa 3.1-6). *„Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.”*

Această epocă ne aduce în timpul Reformei, în care s-a arătat o rază de lumină, după lunga perioadă a Epocilor întunecoase. Dumnezeu, în nemărginita Sa milă, a făcut un nou început prin aducerea înapoi a Cuvântului

Lui cel viu, în mijlocul acelei morți duhovnicești. Lumina care a fost aprinsă în acea epocă a crescut treptat, până când deplina descoperire a lui Isus Hristos s-a făcut cunoscută în aceste zile de pe urmă.

Domnul a spus: „*Știi faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.*” Această biserică folosea titlurile la fel cum făcea biserica romano-catolică. Ei nu au recunoscut că Numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt este **Domnul Isus Hristos**.

Cei ce au crezut pe mesagerul trimis de Dumnezeu nu și-au murdărit hainele. Făgăduința pentru aleșii din această epocă este: „*Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.*”

„*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*”

Această epocă a Bisericii a durat până în 1750. Au fost mulți bărbați curajoși în acel timp, care au avut partea lor în Reformă, dar conform slujbei puternice pe care a avut-o, mesagerul stea din mâna dreaptă a Domnului a fost Martin Luther, care a ieșit cu mesajul: „**Cel neprihănit va trăi prin credință.**”

Biserica din Filadelfia (Apocalipsa 3.7-13). „*Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David...*”

Această Biserică nu primește nici un cuvânt de reproș din partea Domnului. A fost marea epocă misionară, a ușilor deschise și a dragostei frățești. Cei inspirați de Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu au plecat în lumea întreagă. Oamenii nu disputau Cuvântul, ci îl trăiau. O adâncă recunoaștere a păcatului venea peste cei ce ascultau predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. A fost un timp mare în istoria Bisericii. Impactul predicării Cuvântului a fost atât de mare, încât chiar și cei din sinagoga Satanei au trebuit să ia aminte și să se aplece înaintea Cuvântului.

Credincioșii au primit făgăduința de a fi feriți de ceasul încercării care urma să vină asupra întregului pământ în timpul acestei ultime epoci a Bisericii, când adevărul și falsul sunt atât de apropiate. Prin harul lui Dumnezeu numai cei aleși vor fi în stare să deosebească diferența dintre original și imitație.

Biruatorii din această epocă au primit făgăduința de a fi făcuți stâlpi în Templul lui Dumnezeu.

„*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*”

Această măreață epocă a Bisericii a durat până în 1906. Mesagerul stea din mâna dreaptă a Domnului a fost John Wesley, care a dus mai departe făclia Cuvântului și care a ieșit cu marea descoperire a sfințirii.

Biserica din Laodicea (Apocalipsa 3.14-22). „*Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu.*”

Starea acestei epoci a Bisericii este cea mai jalnică și Domnul nu are nici un cuvânt de laudă. Autoînșelarea domină: „*Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic.” Văzut din afară, ei sunt înzestrați cu bogății lumești, dar sunt inconștienți de faptul că sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Cel Ce are ochii ca para focului se uită și vede adevărata stare a Laodiceii.*”

Desigur, ei încă vorbesc și cântă despre El, sunt încă angajați într-o formă de închinare, dar activitățile lumești sunt predominante în mijlocul lor. În loc să-și facă timp pentru rugăciune înainte și după adunare, **oamenii se gândesc la jocurile și distracțiile care urmează după serviciul divin**. Ei nici măcar nu-și dau seama că L-au dat afară – El nu mai este în mijlocul lor. „*Iată Eu stau la ușă și bat...*” În general, biserica aplică acest cuvânt celor păcătoși, dar Dumnezeu îl aplică bisericii. Domnul stă afară, bate la ușă, cerându-ne să-I deschidem ușa.

Printr-o falsă pretenție, ei dau impresia că Domnul este încă cu ei. În mod intenționat, ei trec peste situația reală din biserică, descrisă de însuși Domnul Isus în Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea sunt cele mai înșelătoare vremuri din câte au existat până acum. Oamenii încearcă să fabrice o atmosferă de trezire. Ei nu vor să admită starea pe care o au de fapt. Dar pentru că ei nu cred Adevărul, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună. (2 Tesaloniceni 2.11) Oricine ar fi în cauză, dacă respinge Adevărul, se deschide pentru rătăcire.

Dușmanul, în modul cel mai șiret, a așezat o cursă în fața oricărei biserici și denominațiuni, în fața oricărui evanghelist și predicator. El le asigură până și succesul, atât timp cât ei nu recunosc mesajul și mesagerul pentru acest timp. Unii din ei susțin că nu vor intra niciodată în Conciliul Ecumenic Mondial, dar peste ei este același duh

și ei fac parte din acest sistem fără să-și dea seama. Fiecare organizație creștină provine din același duh ca și cea dintâi organizație. Oricine respinge mesajul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul Sfânt, va primi semnul fiarei.

Tot felul de lucruri sunt declarate a fi o mișcare a Duhului. Falsul este atât de aproape de adevăr, încât numai cei aleși, care sunt așezați pe fundamentul Cuvântului, vor sesiza diferența.

Există o mișcare carismatică, care încearcă să aducă viață duhovnicească în acest Conciliu Mondial Bisericesc – care este, conform cuvântului profetic, icoana fiarei. Dar Duhul lui Dumnezeu cheamă: „*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.”* (2 Corinteni 6.17). Cum Hristos este în afara taberei în această epocă a Bisericii Laodicea, toți cei aleși, care aud glasul Lui, ies din toate taberele religioase și iau poziție pentru El – Cuvântul – și poartă ocara Lui. Dar ei au și făgăduința de a avea parte de slava Lui.

Făgăduința este: „*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie...*”

Fără îndoială, sunt mulți bărbați de seamă în diferite denominațiuni, dar cine este cel ales ca mesager stea în generația noastră? Criteriul trebuie să fie unul biblic. Noi nu ne putem lua numai după succes, impresii și personalități, ci trebuie să recunoaștem alegerea lui Dumnezeu. Înaintea Dumnezeului Atotputernic poate fi spus fără ezitare, că fratele Branham a fost identificat prin Scriptură și legitimat ca mesagerul înger pentru această epocă a Bisericii. Fie ca toți cei ce au urechi să asculte ce zice Duhul către biserici și să nu mai fie legați de tradiții, ci să iasă afară, să se separe de orice necredință și să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu de la început.

Iată Mirele

Noi suntem avertizați să fim treji în toate acțiunile noastre și să nu fixăm nici un fel de dată pentru venirea Domnului. Fie ca Hristos să ne găsească veghind și așteptând - gata să-L întâmpinăm când vine.

„*...Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.*” (Matei 24.36).

Isus Hristos a arătat lucrurile care urmau să se întâmple înaintea venirii Lui. Noi suntem martori ai împlinirii lor. El a vorbit despre smochin (Israel), a vorbit despre semnele timpului, și de asemenea, despre propriul Lui semn - **semnul Fiului omului**. Isus s-a referit la timpul nostru atunci când a spus: „*Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” (Matei 24.34-35).

Pilda celor zece fecioare, scrisă în Matei 25, a devenit o întrebare arzătoare în inimile multor oameni. „*Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea Mirelui. Cinci dintre ele erau nechibzuite și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelarele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelarele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”...și cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa.*”

Toate și-au luat lămpile și au ieșit să-L întâmpine pe mire; cele înțelepte au luat untdelemn în vase, cele nechibzuite nu și-au luat. Vine vremea când Domnul Își va manifesta puterea și slava Lui în Mireasă – fecioarele înțelepte care au primit adevăratul Cuvânt - sămânță. Cele neînțelepte vor recunoaște ce impuls vine prin descoperire și vor dori să primească același Duh Sfânt. Dar atunci Mirele se întoarce și cele care sunt gata vor merge cu El.

În vremurile trecute am auzit diferite interpretări ale acestei pilde. Dar de când am ajuns să înțelegem simbolurile Bibliei, putem pricepe înțelesul ei profetic. Simbolurile biblice ale fecioarelor, lămpilor, untdelemnul și vasele, formează un tablou complet.

Maria a fost numită fecioară. Ea a găsit har înaintea lui Dumnezeu și a primit cuvântul făgăduinței pentru acea zi, din gura unui înger. Duhul Sfânt a venit peste ea și puterea Celui Prea Înalt a umbrit-o. Pentru că ea a crezut, minunea a avut loc. Cuvântul însuși a fost sădit în pânțele fecioarei pentru a naște făgăduința – astfel Cuvântul s-a

făcut trup. La fel este și astăzi. Sămânța Cuvântului făgăduit pentru acest timp este primită de fecioarele înțelepte; ele îl cred, și puterea Duhului Sfânt vine peste ele și ia chip în viața lor.

O fecioară este neatinsă, neamestecată și curată. Cuvântul acesta vorbește despre un credincios care nu a comis curvie duhovnicească, ci s-a păstrat curat, sfânt și consacrat înaintea Domnului. Cele zece fecioare simbolizează credincioșii din această generație. La fel ca Maria, cele înțelepte au găsit har înaintea lui Dumnezeu. Când ele au auzit cuvântul făgăduinței, au fost luminate de lumina aprinsă în această ultimă epocă a Bisericii.

Fecioarele neînțelepte au pierdut într-un fel legătura cu curgerea continuă a Duhului Sfânt și pregătirea finală. Lămpile lor au ars odată, dar cum ele nu au pășit mai departe cu descoperirea progresivă - pentru a avea parte de împlinirea cuvântului făgăduinței chiar la sfârșit – lămpile lor nu s-au reumplut și s-au stins.

Cele neînțelepte sunt creștinii firești din mijlocul celor ce au ieșit din robie. Ei au slova, dar nu au Duhul Cuvântului. Ei erau siguri că lumina pe care o primiseră odată era tot ce aveau nevoie. Ei și-au luat lămpile și astfel s-au gândit că vor participa la răpire, dar în momentul cel mai crucial rezerva lor de ulei i-a lăsat în pană. Pentru fiecare este esențial să fie conectat în permanentă și în mod personal, cu lucrarea prezentă și mișcarea continuă a Duhului Sfânt, până în ultimul moment.

Când Mirele a întârziat, toate au ațipit. Acesta este timpul trezirii, căci se aude strigarea: „*Iată Mirele...*” Toate cele zece fecioare au avut același început. Inițial ele au primit lumina în această epocă a Bisericii, căci lămpile lor ardeau. Toate au auzit același strigăt, și-au curățat lămpile și au ieșit să-L întâmpine pe Mire. Dar încoronarea are loc la sfârșitul cursei, nu la începutul ei.

Acesta este timpul încercării. Pentru copiii lui Israel nu a fost suficient să-l recunoască pe prorocul trimis de Dumnezeu, pe Moise, și să vorbească despre el, ci ei trebuiau să fie ascultători și să acționeze prin credință față de fiecare făgăduință dată de Dumnezeu, după ce ei au ieșit din robie. La sfârșit, credința lor în făgăduință a fost pusă la încercare. La început totul părea minunat în mijlocul lor. Ei se bucurau și se veseleau pentru minunile pe care Domnul le-a făcut în mijlocul lor. Dar apoi nemulțumirea a pus stăpânire pe ei și au început să cărtească. Ei au judecat în mod firesc lucrurile duhovnicești și nu au înțeles căile lui Dumnezeu, păcătuind astfel împotriva Lui.

Fecioarele înțelepte își păstrează echilibrul în toate lucrurile. Hristos este totul pentru ele. Ele nu se biziue pe persoana prorocului trimis de Dumnezeu, ci cred Cuvântul pe care l-a adus el. Noi trebuie să continuăm să înaintăm și să urmărim călăuzirea Duhului Sfânt. Nu este de ajuns să vorbim despre iluminarea deosebită sau cercetarea pe care Dumnezeu a făcut-o acestei generații, noi trebuie să continuăm să umblăm cu Isus Hristos, până ajungem la destinație.

Cele înțelepte însetează și flămânez după Dumnezeu, și ele vor fi saturete (Matei 5.6). Hrana duhovnicească, Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, mana ascunsă, a fost depozitată pentru cei aleși din această epocă. Nu putea să existe o împărțire a hranei, dacă aceasta nu era mai întâi depozitată. „*Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*” (Matei 24.45).

Fecioarele înțelepte – aleșii, biruitorii – nu au primit numai Duhul Sfânt, ci au și mărturia lui Isus Hristos, care este Duhul prorociei (Apocalipsa 19.10). Ei sunt o parte a planului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Fie ca niciodată să nu fim nemulțumiți și să-L întristăm pe Duhul Sfânt, îndepărtându-L astfel de la noi. Fecioarele înțelepte nu au timp să se plângă sau să cărtească. Ele sunt preocupate de pregătirea pentru întâlnirea cu Mirele. Curând Matei 25 va fi de domeniul trecutului. Nu va folosi nimănui că a recunoscut mesagerul și mesajul, dacă noi nu continuăm să pășim în lumină. Lucrarea lui Dumnezeu va fi desăvârșită prin dragostea dumnezeiască. Toate mădularele sunt strâns unite unele cu altele și cu Capul. Piatra de încheiere va fi pusă în curând. Hristos este ambele – și piatra de temelie și piatra de încheiere, Alfa și Omega.

Credincioșii din timpul mesajului de sfârșit nu trebuie să facă aceeași greșală și să vorbească despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut nu demult și să aștepte ceea ce El va face în viitor, pierzând însă legătura cu ceea ce face El chiar acum.

La începutul Noului Testament, credincioșii ar fi putut vorbi zi și noapte despre slujba prorocului trimis de Dumnezeu, dar dacă nu ar fi continuat să meargă cu Domnul Isus Hristos, ei ar fi pierdut tot ceea ce a urmat, chiar și revărsarea Duhului Sfânt de la Cincizecime. Ei ar fi putut discuta despre toate lucrurile care s-au petrecut prin slujba

puternică a Domnului Isus Hristos însuși, dar dacă ar fi pierdut legătura cu următoarea mișcare a lui Dumnezeu, ei nu ar fi devenit o parte a planului Său pentru acel timp. Atitudinea corectă este aceea de a avea parte de ceea ce Dumnezeu face în prezent – aceasta ne face legătura cu ceea ce va face El în continuare.

Prin harul lui Dumnezeu noi L-am recunoscut pe Hristos în slujba lui profetică de **Fiu al omului**. Cuvântul Său este pentru noi AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Fie ca noi să găsim har înaintea Lui în acest ceas de răscruce și să avem parte de lucrurile pe care le va face Domnul până ce-L vom întâlni. „*Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.*” (Romani 8.11) „*De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.*” (Romani 8.19)

Atitudinea corectă

În vremurile de cercetare supranaturală din partea Domnului, oamenii care au ieșit din robie trebuie să fie foarte atenți pentru a rămâne cumpătați și într-o atitudine corectă față de lucrurile lui Dumnezeu. Este ușor să accepți un înlocuitor și astfel să-L întristezi și să-L îndepărtezi pe Duhul Sfânt. Dacă oamenii nu pun preț pe rămânerea în concordanță cu Cuvântul, ei pot aluneca foarte ușor în idolatrie, fără să-și dea seama.

Copiii lui Israel s-au abătut și au adus batjocura asupra lui Dumnezeu și asupra Cuvântului Lui, atunci când și-au făcut un vițel de aur. Este de neînțeles cum Aaron, cel care era cel mai aproape de proroc, a putut strânge poporul împreună și a adus idolatria în Israel. Ochii lor erau orbiți de comparații firești și ei au compromis slujba prorocului trimis de Dumnezeu.

Ce lecție mare pentru noi! Dumnezeu nu-Și dă cinstea nici unui om. A fi împreună cu un proroc aduce asupra noastră și mai multă responsabilitate. După o asemenea slujbă vine întotdeauna un timp de încercare. Noi suntem obligați să verificăm toate lucrurile cu Cuvântul lui Dumnezeu. Israeliții nu erau conștienți că prin acțiunile lor compromis slujba profetică, ei nu și-au dat seama că aduceau ocara asupra a ceea ce făcuse Dumnezeu. Cuvântul este încă valabil: „*Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia...*” (Isaia 42:8).

S-ar putea ca istoria să se repete în rândurile credincioșilor chemați afară? Adevărata Mireasă rămâne cu Cuvântul; ea îl crede și-l ascultă. Ea nu este abătută de pe cale de orice fanatism. Ea crede că Dumnezeu va aduce la îndeplinire toate lucrurile, conform planului și scopului Său.

Orice se face din însărcinarea lui Dumnezeu, este o binecuvântare, dar chiar acest lucru poate deveni un blestem, dacă pătrunde duhul idolatriei. De aceea este esențial ca toți credincioșii să se alinieze la Cuvântul lui Dumnezeu.

Mesajul timpului de sfârșit este de fapt întregul plan al lui Dumnezeu făcut de cunoscut prin descoperire divină, și trebuie așezat în mod corect în cadrul dezvăluirii mărețului plan dumnezeiesc. Noi nu zidim pe o afirmație scoasă din context, ci pe temelia solidă a sfintei Scripturi, care este absolutul nostru. Toate mesajele fratelui Branham trebuie identificate și așezate corect în Biblie. Oricine nu vrea să permită Cuvântului lui Dumnezeu să fie autoritatea finală, nu este călăuzit de Duhul Sfânt și mai devreme sau mai târziu se va abate de la Adevăr.

Dumnezeu nu a început o religie nouă, și nici nu a dat o altă Biblie. Fratele Branham a stat între toate denomițiile și mișcările religioase, predicând adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu pentru a chema afară un popor, pentru Domnul. Tot ce a predicat el trebuie văzut într-o legătură corectă în Cuvântul lui Dumnezeu, la care nimic nu poate fi adăugat sau scos. Niciodată n-a mai fost pe pământ vreun timp în care planul răscumpărării să fi fost descoperit în asemenea detalii cum este acum – dar dușmanul vine chiar în urma semănătorului pentru a-și semăna sămânța lui de discordie (Matei 13). Noi nu trebuie să fim abătuți și tulburați de acest lucru, căci așa s-a întâmplat începând din grădina Eden. Oricecâte ori se ridică adevărații bărbați ai lui Dumnezeu, urmează și imitatorii. Chiar și în vremea lui Pavel, oamenii predicau învățături stricte.

Conform Cuvântului lui Hristos, noi trebuie să lăsăm aceste lucruri să crească împreună până la vremea secerișului, când grâul va fi despărțit de pleavă. Până atunci ploaia cade pe ambele semințe – și peste cei drepti și peste cei nedrepti; soarele răsare și peste cei buni și peste cei răi.

Mădularile Trupului lui Hristos se abțin de la orice tâlcuire personală a Cuvântului, vedeniilor sau prezicerilor. Noi predicăm Cuvântul și restul îl lăsăm în mâinile Dumnezeului Atotputernic. Dacă Domnul dă o vedenie sau o făgăduință, El singur îi va purta de grijă. El nu are nevoie absolut de nimeni care să vorbească despre aceasta, căci El însuși o va împlini. Orice vorbește sau arată Domnul într-o vedenie, este doar responsabilitatea Lui. La vremea Lui, și atunci când este necesar, El îi va descoperi înțeleșul.

Unii cred că anumite lucruri pe care le-a văzut fratele Branham în vedenie sunt încă neîmplinite. Noi trebuie să luăm întotdeauna în considerare faptul că uneori lucrurile firești transmit un mesaj duhovnicesc. Deși prorocii au vorbit la persoana întâi despre lucruri care urmau să se întâmple, nu întotdeauna au mai fost în viață atunci când acestea s-au împlinit. Oricum, vedeniile lor au fost AȘA VORBEȘTE DOMNUL!

Atunci când Petru era pe acoperișul casei, a avut o vedenie ciudată. El a văzut tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare. Lui i s-a spus: „*Taie și mănâncă.*” Zicala „Dumnezeu gândește ceea ce spune și spune ceea ce gândește” se aplică numai părții duhovnicești. De multe ori Domnul arată în vedenie lucruri firești pentru a simboliza un înțeleș duhovnicesc. La început Petru n-a înțeleș vedenia, dar Dumnezeu i-a dat răspunsul.

Gândiți-vă ce pagubă ar fi pricinuit orice tâlcuire firească a acelei vedenii. Ce s-ar fi întâmplat dacă el sau alții ar fi vorbit și predicat despre ea? Această vedenie i-a fost dată lui Petru pentru o călăuzire personală.

Când Domnul mi-a vorbit în doi aprilie 1962, la răsăritul soarelui, despre depozitarea hranei și despre foamea care va veni, El a numit tot felul de alimente și legume, cum ar fi: făină, cartofi, ulei, morcovi, etc. Noi ne-am gândit că va veni o foamete naturală, fără să știm că Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre o astfel de foamete în Amos 8.11. Noi am luat literal cuvintele Domnului și am depozitat aceste alimente.

Eu nu am înțeleș semnificația duhovnicească până când nu l-am întâlnit pe fratele Branham, în 3 decembrie 1962, și el mi-a spus prin descoperire divină că nu era vorba despre o foamete firească, ci va veni o foamete duhovnicească, după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. El mi-a spus că hrana pe care trebuia s-o depozitez, era Cuvântul descoperit pentru acest timp, înregistrat pe benzi. Dumnezeu Însuși Își va desăvârși lucrarea Sa conform planului Său divin. Dacă noi am putea doar să ne odihnim în El și să „*ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...*” (Evrei 12.2).

Haideți să vestim tot planul lui Dumnezeu, Evanghelia deplină a Domnului Isus Hristos, și să-L slujim din toată inima! Până vine Isus, noi vom vesti celor pierduți mântuirea, celor bolnavi vindecarea, celor legați și apăsați de dușman, eliberarea. Îi vom boteza pe aceia care L-au primit pe Hristos și s-au pocăit de păcatele lor, și ne vom ruga pentru ei ca să primească Duhul Sfânt. Vom ține Cina Domnului și spălarea picioarelor – vom împlini toate poruncile Sale.

Dacă veniți în contact cu indivizi sau grupări care și-au pierdut echilibrul, nu aruncați scumpul Cuvânt. Noi nu-l punem deoparte pe Petru pentru că la Vatican i s-a ridicat o statuie și milioane de oameni o idolatrizează sărutându-i picioarele în public. Când am văzut acest lucru, eu am dat din cap, dar am mers mai departe laudându-L pe Domnul pentru marele apostol care a fost folosit de Dumnezeu într-un mod atât de minunat.

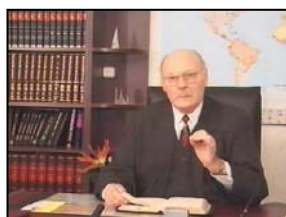
În mod regretabil, unii au depășit măsura în ceea ce-l privește pe fratele Branham. Haideți să nu ne uităm la acest lucru. Oriunde este la lucru Dumnezeu, dușmanul este neobosit în încercarea lui de a ne distra atenția de la ceea ce este pe cale să îplinească Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos trebuie să fie centrul discuțiilor noastre, al cântărilor, al predicii și rugăciunii. El trebuie să fie Cel dintâi în toate lucrurile. El este Acela care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Deși robii și prorocii Lui trebuie respectați pentru slujba și poziția în care i-a așezat El, numai Domnul Isus Hristos merită admirația, închinarea și lauda noastră.

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.”

Din însărcinarea Lui,

Fr. Frank

Puteți solicita de asemenea alte broșuri ale fratelui Frank:

- *Creștinismul ieri și azi*
- *Planul lui Dumnezeu cu omenirea*
- *Botezul, cina, spălarea picioarelor*
- *Antihristul*
- *Este scris*
- *Revenirea lui Hristos*
- *Viziunea 7000*
- *Impactul descoperirii*
- *Creștinismul tradițional: adevăr sau falsificare*
- *Provocarea teologiei creștine*